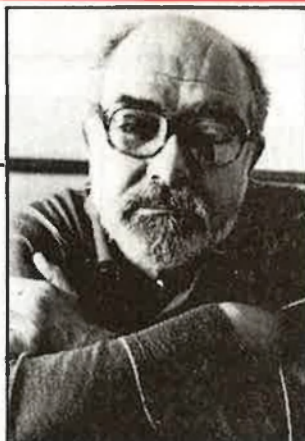

Deu anys després

Vicent Ventura

L altre dia vaig tornar a la Vila Joiosa. Políticament, vull dir, perquè, particularment, hi vaig moltes vegades. M'agrada el port, amb aquell pany de façanes de cara a la mar, de tan diversos i vius colors, sobre els quals predomina el mangra. I m'agrada que no hi haja tants turistes com en altres llocs propers. M'agrada el poble, i la gent i el paisatge, amb les muntanyes de l'Aitana al darrere...

La visita política anterior va ser en el 76, quan ja s'havia mort aquell qui mai s'acabava de morir i érem al mig de la «transacció». Vaig parlar del PSOE, no sé si perquè algú m'ho va demanar o perquè era, aleshores, l'actualitat, ja que a casa nostra havia fagocitat el PSPV amb l'ajut dels qui inventaren des d'ell mateix una «convergència» per facilitar la cosa. Aplicant-hi criteris de pur sentit comú, als qual calia afegir una certa experiència, perquè feia uns anys havia assistit, a Bonn, a una reunió patrocinada per la Fundació Ebert —de la quals aquests dies s'ha parlat tant— entre els qui érem a la Federació de Partits Socialistes i els qui hi havia en el PSOE, Isidoro entre ells, vaig

explicar que el PSOE tenia la funció assignada pels seus consellers alemanys del SPD de liquidar el franquisme sense traumes, és a dir, oblidant-ho tot, fos el que fos, i d'integrar l'Estat espanyol en l'OTAN.

A un assistent, de potser setze o divuit anys, se li humitejaren els ulls, fins arribar quasi a les llàgrimes. Es va sentir ferit i jo li vaig presentar, en acabar el col·loqui, les meues excuses. Però no vaig poder-li dir que estava disposat a desdir-me'n, ja que això no tenia cap sentit. Només li vaig dir que m'agradaria molt haver-me equivocat.

La deducció no era difícil, perquè els «consells» que allí es donaven eren claríssims: liquidar la Federació de Partits Socialistes; integrar els seus partits en un sol i únic PSOE,

això sí, «federalitzat»; veure de suprimir la història del puny en alt, el martell i la corbella, i altres signes que poguessen inquietar els qui s'oposarien a una eixida del franquisme cap a l'esquerra; parlar menys de marxisme i més de socialdemocràcia, etc.

Vull dir que el protagonisme del partit que s'acaba de despertar, com aquell qui diu, del somni de quaranta anys, era ja clar aleshores i, la funció que tenia assignada, també. Jugava, per tant, amb avantatge informatiu quan vaig dir a la Vila el que vaig dir. I ja hem vist com, en efecte, tot s'ha produït d'acord amb aquelles recomanacions.

El PSOE ascendeix de categoria policial els sicaris del franquisme, el president González demana el sí per a la permanència en l'OTAN... i aquell xicot de la Vila, a qui s'humitejaren els ulls en el 76, després de ser regidor dos anys amb el PSOE, va dimitir, s'ha donat de baixa d'aquest partit i ara milita en el nacionalisme d'esquerra de la Vila Joiosa. Fins i tot s'ha apuntat, crec, a la UPV.

De vegades, com es pot veure, funciona la lògica.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom..... 2n.....

Nom..... Domicili.....

Població..... D. P..... Tel. part.....

Lloc de naixement..... Any de naixement.....

Professió..... Lloc de treball.....

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de:

5.850 pessetes 10.500 pessetes (Europa) Firma

Pagarà: semestralment anualment

Forma de pagament: Dom. bancària Taló bancari Gir postal
En el cas corresponent, ompliu la domiciliació bancària

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 1a. València-1

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:

Caixa o banc..... Agència.....

Carrer..... Ciutat.....

Els pregue que els rebuts que a nom d'.....

Domicili..... Població.....

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A., per un total de..... ptes.

e pagar en..... terminis semestralment anualment per la quantitat de ptes..... siguen

pagats amb càrrec al compta corrent de ním.....
a la llibreta d'estalvis

de..... de 198.....

Firma